

L'emigració de la pau

Aquest títol, per desgràcia, no és cap eufemisme. Fa una sèrie llarga d'anys,—adhuç després de l'experiència tràgica de la gran guerra que semblava que, per la magnitud de l'estrall, havia d'ésser la darretera,—que vivim sota la constant amenaça de nous conflictes bèl·lics. Per tal d'evitar-los, es creà pomposament la costosa Societat de Nacions. Aquesta Societat, però, després de tants anys, de tantes sessions i de tants discursos, no ha pogut aconseguir gran cosa. No ha sabut o no ha pogut evitar la guerra del Chaco entre dos països germans de la limitada importància de Bolívia i Paraguai. Ha estat impotent per a evitar la terrible aventura del Japó a Xina; i ara tampoc no podrà fer res en la "marxa" ostentosa d'Itàlia contra Abissínia, després que aquesta va recórrer oficialment a la Societat; i així ha estat en tots els problemes i conflictes que han sorgit fins ara.

Talpoc no ha fet res l'organisme de la "pau" ginebrina per a deturar les ignomínies de Rússia i de Mèxic, quan amb mesures econòmiques enèrgiques s'haurien pogut millorar aquelles bàrbares situacions; en canvi, perquè convenia als interessos materials d'algunes grans potències rebia amb tots els honors l'ambaixador de la barbàrie soviètica. Això prova una vegada més que quan priven exclusivament els interessos materials, ni aquests milloren, ans es compliquen produint crisis econòmiques com la que pateix el món ara, ni és possible la pau entre els pobles.

Però la pau no existeix ni dins de pobles d'una mateixa raça. La lluita anomenada de classes, que tants d'estralls ha fet a Espanya mateix en el darrer octubre, i que el socialisme ha cuidat de crear sistemàticament arreu del món, demostra també com la pau ha emigrat dels pobles. Aquestes lluites socials, tan lamentables com les lluites armades, posen al descobert, d'una manera palpant, la fallida del materialisme econòmic i del materialisme polític. De fa molt de temps l'Economia política s'ha buidat de tots els elements d'espiritualitat que devien mantenir-la en ordre; s'ha materialitzat a fons, en les seves inspiracions i en els seus mètodes i procediments, en les seves finalitats i en els mitjans d'atènyer-les. El seu gran crim ha estat d'haver oblidat el destí providencial de les activitats materials i temporals que utilitza; d'haver-se deixat dominar exclusivament per l'afany del profit material, del benefici, del guany immediat, sense tenir en compte per a res la subordinació de la riquesa a fins més alts i d'un altre ordre. En una paraula, en lloc de posar-se l'Economia al servei de l'home, s'ha posat al servei del diner. En la cursa vertiginosa dels afers, productors de fortuna i de domini, tothom ha volgut veure només el guany immediat: els particulars per a vèncer el veí o el competidor, i els Estats per a desfer els rivals: qui pot posseir més vaixells, més avions, la potència ofensiva més formidable, per tal d'acaparar més fonts de riquesa.

Les conseqüències d'aquest materialisme han portat el desequilibri entre l'enorme producció i la capacitat de consum; i es dona el cas paradoxal que, mentre la sobreproducció es destrueix per tal que els preus no baixin (com la crema d'immensos blatars de l'Argentina i el Canadà, i els milions de sacs de café llençats al mar al Brasil), hi ha milions de persones que es moren de fam. El materialisme ha aconseguit la prosperitat exagerada dels uns damunt la misèria immerescuda dels altres, i tot perquè s'ha oblidat i menysprea les exigències espirituals dels homes; s'ha perdut de vista la finalitat veritable segons la qual ha d'ésser ordenat tot el moviment de la vida econòmica, ço és, el servei efectiu dels homes, i els homes tenen ànima immortal, i el materialisme econòmic, això ho ha volgut ignorar. Com ha volgut ignorar, per desgràcia, les exigències espirituals de la solidaritat humana, sense la qual el món civilitzat no pot viure.

El materialisme ha portat el desfermament de tots els egoïsmes, i, en canvi, ni els homes ni els pobles no poden viure en pau sense molts sacrificis d'amor propi, i de susceptibilitats i d'egoïsmes individuals; i aquests sacrificis sols poden reclamar-se en nom de principis superiors que actuen directament damunt la consciència. Diu el Papa actual: "Cal absclutament refer la vida econòmica sota la llei d'un principi director just i eficaç. Cal demanar a principis superiors i més nobles que governin amb una severa integritat totes les potències econòmiques, és a dir, a la justícia i a la caritat". Això vol dir simplement que cal posar en acció mitjans d'ordre espiritual i moral. El respecte dels drets adquirits i dels interessos legítims, els respectes deguts a la persona humana, la preocupació del just preu i del benefici legítim, la moderació en els gustos i en la recerca del profit i del guany, la subordinació de l'interès particular a les exigències del bé comú, la benevolença mútua indispensable a tota col·laboració, la victòria sobre les resistències de l'egoïsmes individual o col·lectiu; totes aquestes exigències de la justícia i de la caritat, que veiem actualment absolutament necessàries, i sense les quals no és possible de restablir l'ordre pertorbat i mantenir-lo; però totes aquestes exigències són d'ordre exclusivament espiritual i moral. La manca d'espiritualitat ha fet que tant les relacions internacionals com les socials tinguin sempre com a base la malifiança i l'egoïsmes mutus.

Unicament el Cristianisme, i concretament el Catolicisme, proclamant la importància primordial de la salvació de l'ànima individual per damunt de tot, i el dogma de la Comunió dels Sants, amb totes les seves conseqüències pot retornar la pau al món, fent que "cadascú sigui per a tots i tots per a cadascun". És per això que diu el Papa que "a l'egoïsmes desfermat, que és la vergonya i el gran pecat del nostre segle, cal oposar la regla, dolga i justa alhora, de la moderació cristiana que ordena a l'home a cercar abans que tot el Regne de Déu i la seva justícia, amb la certesa que els béns temporals els seran donats d'escreix, en virtut d'una promesa formal de la divina liberalitat". I els fets demostren terriblement com l'oblit de la recerca del Regne de Déu ha portat la fallida dels béns temporals.

I no és precisament això, la moderació de la set apassionada de poder i de riqueses per a obtenir la pau, la predicació i l'obra de Sant Francesc? Cal només recordar les guerres intestines que evità entre les ciutats italianes, com Perusa, Arezzo, Bolònia i tantes altres; les baralles d'estament que va apaivagar, i sobretot la seva actuació fecundíssima mitjançant el Tercer Orde. En la Regla donada als Terciàris, Sant Francesc escriu: "Que els Germans no prenguin les armes contra nin-

NOTICIARIO BREVE

--Han desaparecido los obstáculos para el viaje de Simon.

--Comienzan las negociaciones franco-austriacas.

--Los representantes de Inglaterra en Roma y Addis Heba insisten en sus esfuerzos para solucionar amistosamente el conflicto.

--Italia envia nuevas fuerzas militares al Africa, en vista de los posibles incidentes con Abisinia.

--Se confia en que habrá acuerdo entre los elementos remolachados y los vitivinicultores.

--Creación de una Dirección general de industrias militares.

--No se ha aclarado la actitud de los radicales ante el acta de acusación de la C. E. D. A.

--Reunión de los jefes de las minorias gubernamentales para tratar de la reforma de la ley electoral.

--En Ayamonte se celebró una manifestación pidiendo apoyo a los Poderes públicos.

--Balandra asaltada en aguas de Tenerife.

--El comandante militar de Guipuzcoa advierte a las sociedades ebreras que tomará resoluciones contra ellas, si no cesa el reparto de hojas subversivas.

--Buenas impresiones del "modus vivendi" entre España y el Vaticano.

FESTES CLARETIANES a la Catedral

Matí, a les 8: Missa de Comunió general

a les 10: Solemne Pontifical

Tarda, a les 6: Acabament del Triduum

La jubilació del Sr. Delclós

Demà, per manament inexorable de la llei, cesarà en el seu càrrec el mestre nacional i amic dilectíssim Pau Delclós Dpls.

El Sr. Delclós, personalitat destacadíssima en el camp pedagògic, comptarà demà 70 anys d'edat, dels quals n'ha dedicat més de 45 a l'ensenyament dels infants.

Començà la seva tasca professional després de brillants oposicions a Poble de Claramunt, l'any 1888. El 7 d'agost del mateix any, també per oposició, es traslladà a Cardedeu. Al cap de dos anys, o sia el 30 d'abril de 1891, prengué possessió de l'escola de la Plaça de Prim, on per espai de 44 anys ha exercit brillantment en seu ministeri.

El mestre Delclós arriba al cim de la seva vida professional amb un bagatge de mèrits contrets a força d'estudi i de treball, com molts pocs poden exhibir. El senyor

Delclós ha consagrat les seves energies, que providencialment s'han mantingut sempre fermes, i el seu esperit amarat de tendresa, al servei de la infància.

Els milers de nois que han sentit les explicacions i els consells del mestre, de l'home d'intel·ligència claríssima, d'expressió fàcil i justa, i sòlida cultura, poden donar-ne testimoni fidedigne.

Dintre de la gran família del Magisteri el Sr. Delclós era una autoritat que els companys reconeixiem a l'acostar-nos per a demanar-li un consell, una orientació o la resolució d'algun problema difícil que s'ens presentava en el camí de la nostra professió.

En el cercle de les entitats i penyes culturals i literàries de Tarragona, el Sr. Delclós fou un element de vàlua, havent estat membre de varis jurats qualificadors de concursos literaris, vocal de tribunals d'oposicions del Magisteri, del Patronat de l'Escola del Treball, etcètera.

A l'abandonar per manament imperatiu de la llei aquelles aules on el Sr. Delclós ha sentit alegries i tristeses, afanys i satisfaccions, nosaltres fem vots per a que el descans tan merescut vagi sempre companyat de la gratitud i afecte dels seus deixebles i de tots els companys i amics escampats arreu de Catalunya.

Z.

FESTES CLARETIANES

PROGRAMA PER AVUI A LA CATEDRAL BASILICA PRIMADA

A les vuit del matí: Benedicció de la imatge esculpuda del novell Beat. Seguidament començarà la missa de comunió general, celebrada pel M.ltre. Dr. Magí Albaigés Canonge Secretari de la Cambra de l'Arquebisbat. Farà la plàtica de comunió el M. I. Dr. Josep Val·lès Canonge Lectoral de la Metropolitana.

A les deu, Pontifical oficiat per l'Emm. Casdenal Arquebisbe, doctor Francesc Vidal i Barraquer. Hi serà executada la missa "Secunda Pontificalis", del mestre Ll. Perosi per les Capelles de la Catedral i del Seminari Pontifici, sota la direcció del Rnd. Antoni Tomàs i de

l'Organista Rnd. Francesc Tapies. Hi farà la Homilia el M. I. Dr. Josep Boada, Canonge Tresorer. Just acabat el Pontifical, serà entonat el "Te Deum" de gratulació a l'Altíssim per la glorificació del nostre Beat.

Tarda, a les sis, funció d'acabament del Triduum, amb l'exposició de Nostramo Exercici del jorn darrer, trisagi, sermó pel M. I. doctor Miquel Vilatimó, Canonge de la Metropolitana, reserva i veneració de la reiquia, durant la qual seran distribuïts als assistents recordatoris reliquiats del nostre novell Beat.

gú, ni en portin a sobre. Que tots s'abstinguin de juraments solemnes, fora que sigui per gran necessitat, quan la pau, la fe o la justícia hi són compromeses... Si els Germans sofreixen, contra llurs drets o llurs privilegis, vexacions per part de les autoritats o dels senyors dels llocs, que llurs dirigents intervinguin amb el consell del Bisbe", és a dir, que es defensin legalment i moralment, sense recórrer a les armes.

El fet d'estar prohibit als Terciàris prendre les armes i fer juraments solemnes, ferí de mort el feudalisme. La base principal d'aquest consistia en l'obligació que tenien els vassalls, sota jurament, de seguir llur senyor en els combats i guerres que aquest volia emprendre, i aquestes eren contínues i arbitràries. Dins la menestralia, el nombre de Terciàris fou immens; i com que, formant un Orde religiós seglar, estaven sota la jurisdicció eclesiàstica, les guerres es feren impossibles per manca de soldats. Les coaccions dels senyors feudals, foren inútils puix ja en 1221 el Papa Honorí declarà els Terciàris deslliats completament del jurament de vassallatge. Aquesta reforma de Francesc, portada sens la mínima revolta, fou una obra pacificadora de màxima importància.

Entre les normes de vida de la Regla actual dels Terciàris hi han aquestes: "Conservin amb tota cura la caritat i benevolença mútuament i amb els de fora. I facin el possible per a pacificar tota mena de discòrdies". Quant a la moderació, hi ha, entre altres, la següent: "Els membres del Tercer Orde, menyspreant el luxe excessiu observin la moderació que a cadascun pertoca segons el propi estat". Tota la Regla del Tercer Orde pot dir-se que és un codi de justícia i de caritat, d'allò que més imperiosament reclama actualment el món.

No debades Sant Francesc ha estat proclamat per l'Església patró de l'Acció Catòlica. Ni endebades digué Lleó XIII del Tercer Orde que amb ell es resoldria la qüestió social.

P. ANTONI MARIA DE BARCELONA.

Fiesta simpática

ESTA TARDE, EN LA PLAYA "LA RABASSADA"

Según se ha venido anunciando, esta tarde, con motivo de una importante plantación de árboles que se lleva a cabo en la playa indicada, se realizarán diferentes festejos.

Después de terminar la aludida plantación, tendrá lugar un detalle que, seguramente, llenará de júbilo a aquellos vecinos, y a los amantes de playa tan deliciosa; la inauguración de una fuente, por cuya mejora merecen plácemes entusiastas cuantos en ello han intervenido, y muy especialmente, el alcalde-gestor, señor Ramas.

A los niños que asistan al acto, se les obsequiará con una sabrosa merienda, y se repartirán regaderas entre ellos, para que atiendan al riego de los árboles plantados, con lo cual se les inclinará a amarlos y respetarlos.

Se recitarán inspiradas composiciones adecuadas al acto, y, desde luego, ya que "el movimiento se demuestra andando" se tartará de nuevos progresos y adelantos a realizar en dicha playa en bien del público y de Tarragona.

Socios de la Rabassada... ¡chóquenla ustedes!...

MADRID

¿Dónde están los diputados?

A las cinco de la tarde me asomo al hemicycleo del Congreso y cuento en los escaños 23 diputados. Momentos después veo que en el bar hay 27. En los pasillos y escritorios no hay arriba de 30. Normalmente acuden a las Cortes 110 depositarios de la soberanía nacional.

Son 470 los señores que consiguieron actas el 19 de noviembre del pasado año. Por lo tanto faltan a las sesiones unos 350; esto los miércoles y jueves; los martes por ser primer día de sesión no asisten los rezagados; los viernes tampoco acuden a las Cortes los diputados que están deseando de volver a sus hogares.

El Sr. Alba pone todo su interés en que las sesiones resulten amenas y entretenidas. En una misma sesión se trata de cuatro o cinco asuntos diferentes; hoy miércoles se discutirá el "proyecto de autorizaciones sobre trigas", después el "dictamen sobre ley Municipal", más tarde el "proyecto sobre Arrendamientos", y al final la "interpelación sobre el ferrocarril de Lérida-Saint Giron".

El presidente de la Cámara procura con la variedad atraer a los diputados. Pero sería mejor que en tanto no se aprobase un proyecto, no comenzase a discutirse otro. Como el señor Alba es un gran admirador de Francia, nos ha introducido esa absurda modalidad.

Sin embargo, se echa de menos en los escaños algo en que han pensado ya muchos electores. Conviene que cuando se disuelvan las Cortes, los diputados puedan acreditar ante sus electores las horas que han permanecido en los escaños durante la legislatura. Para ello nada mejor que colocar en cada asiento un aparato de función análoga a la de los taxímetros, que registre las horas que permanecen en la sesión los señores diputados. Resulta abusivo el que algunos señores no aparezcan por el Congreso nada más que a cobrar las dietas.

El diputado que no acreditase haber permanecido sentado, aunque no hubiera hecho uso de la palabra, sería exigir demasiado a señores que cobran mil pesetas mensuales, no tendría derecho a utilizar el ex. Aunque sería más completo que al disolverse las Cortes se diera un certificado de su actuación a cada uno, en el que constasen las horas que había permanecido en el hemicycleo, votaciones

en las que había tomado parte, veces que había hablado y tiempo que empleó en cada una.

Quando un ex diputado pretendiese volver a merecer tan alta investidura, se vería obligado a publicar en los periódicos del distrito el certificado, y éste serviría a los electores de antecedente.

Es verdad que hay señores que acuden puntualmente al Congreso; pero sólo entran en el salón de sesiones cuando hay "hule", echan las tardes sentados o tendidos en los divanes, recibiendo visitas de ambos géneros, en el femenino bate el record don Emiliano Iglesias, y en el bar tomando cañitas, chatitos y otros diminutivos de los que hacen perder la razón.

No parece lógico que donde menos diputados se encuentren sea en el Congreso. En cualquier café de lujo y perdición es fácil ver más diputados que en el salón de sesiones.

El certificado a que antes he hecho mención, serviría también para que los padres de la patria pudieran justificarse ante sus mujeres, pues resulta poco honrado que mientras una bendita mujer está creyendo que su marido está defendiendo los intereses de sus electores, aquél esté flirteando con cualquier jovencita deseosa de que coloquen a su hermano o den una credencial a su padre.

Con el tiempo se formará la Sociedad de Defensa de las Mujeres de los Diputados.

EMIGDIO MOLINA.

Deportivas

LA JORNADA ESPORTIVA D'AVUI EN FUTBOL

Es desplaça el Gimnàstic a Vilafranca per tal d'acabar-se al sots-campió del Grup Llobregat, el F. C. Catalunya.

El Gimnàstic actuarà amb l'alineació que ja ahir publicàrem, o sigui quasi bé del tot complert.

Ací a ciutat continuarà el torneig "Copa Generalitat", del qual deuen jugar-se al camp del Tarragona F. C., els següents partits: Penya Tarragona - Venus F. C. Tarragona B - A. Serrallenc.

EN BASQUET

Heu's ací els partits que coreponents al Campionat local "Copa

Dolors Ferraté i Gateil

VIDUA D'ENTIZNE

HA MORT HAVENT REBUT ELS SANTS SAGRAMENTS

(A. C. S.) -

Els seus desconsolats fill Pere, fills entenats Cecília, Antoni i Anna vídua de Cendra, filles polítiques, néts, germana i família tota, en assabentar els seus amics i coneguts de tan greu dissort, els preguen la tinguin present en llurs oracions i se serveixin assistir a l'acte de l'enterrament, que tindrà lloc demà dilluns, a les deu del matí, des de la casa mortuòria, Rambla de Pau Iglesias, 20, a la parroquial església de Sant Francesc, pel qual favor els restaran agraïts.

Tarragona, 24 de febrer de 1935

NO ES CONVIDA PARTICULARMENT

FIJATE, LECTOR

...en que la Margarita Xirgu va a resultar el símbolo de la izquierda;

...en que los zurdos tienen una habilidad extraordinaria para encontrar trampolines;

...en que ni el arte respetan;

...en que, a este paso no tardaremos en ver a la Xirgu catalogada entre las damas rojas;

...en que gracias a ese incidente dramático-izquierdista, "Diari" ha tenido ocasión de aplaudir a los de Madrid;

...en que por algo ha de empezar la reconciliación;

...en que ya verán ustedes como los separatistas de aquí y las izquierdas de allá se dan el abrazo de Vergara.

Tarragona" es celebraran aquest matí:

Grup A. Escola. Comerç-Escola Treball; P. Junior-P. Esportiva A. Descansa el P. Esportiva B. Grup B.: Gimnàstic-P. Pallach; P. Llorens-Fejocistes.

EN ATLETISME

Els atletes del Gimnàstic efectuaran avui a les deu del matí, un entrenament a base d'aquestes proves:

80 metres llisos.

Pes.

Alçada.

Disc.

Llargada, i

3.000 metres llisos.

CAMPIONAT DE LLIGA

PARTITS PER AVUI

Primera Divisió

Barcelona-Betis, Vallana. Ath. Bilbao-Espanyol, Llorenç Torres.

Madrid-Donostia, Medina. València-Arenas, Cruella. Sevilla-Oviedo, Escartín. R. Santander-Ath. Madrid, Jáuregui.

SEGONA DIVISIO

Primer grup)

R. Ferrol-Celta, Hernández Arenas.

S. Avilés-Valladolid, Isaac Fernández. Baracaldo-Sporting Gijón, Iturralde.

Nacional-Corunya, Pagan.

(Segon grup)

Girona-Badalona, (sense designar).

Sabadell-Ossasuna, Balaguer.

Irún-Saragossa, Zabala.

(Tercer grup)

Hércules-La Plana, Hidalgo.

Elx-Granada, Soliva.

Llevant-Gimnàstic, Sanchiz Orduña.

Malacità-Múrcia, R. Alvarez.

TORNEIG DE CLASSIFICACIO DE LA PRIMERA CATEGORIA

Europa-Iluro.

Martinenc-Horta.

Sans-Sant Andreu.

Terrassa-Calella.

Tàrrrega-Granollers.

CAMPIONAT CATALA DE SEGONA CATEGORIA

Malgrat-Dertusa.

Catalunya-Gimnàstic.

Vic-Casal Sports.

Català-Gràcia.

Radio Tarragona

DIÀ 24 DE FEBRER

Emissió única

1: Senyals horaris pel carrilló.

1'05: "El toc de l'oració" (sardana).

1'10: "Luisa Fernanda" (fragment).

1'20: "A uns cabells daurats" i "Catalunya plora" (cançons).

1'30: "Exitos del maestro Serrano".

1'40: "Siempre pa alante" (jota navarresa).

1'50: "El primer sospir" i "El rabada" (cançons).

2: Retransmissió des de Barcelona de noves de darrera hora.

2'10: Música de dansa.

3: Fi de l'emissió.

DIÀ 25 DE FEBRER

Emissió de sobretaula

1: Senyals horaris pel carrilló.

Compañía Arrendataria del Monopolio de Petróleos S. A.

FACTORIA DE TARRAGONA

Deseando esta Compañía enajenar una partida de efectos usados y unas 14 toneladas de chatarra que comprende: báscula, depósitos, bidones, etc., admitirá ofertas para optar a su adquisición hasta las doce horas del día 9 de Marzo.

Las cantidades y características de estos materiales, que se hallan visibles en su Factoría, así como todos los requisitos precisos para tomar parte en este Concurso, constan en el pliego de condiciones que a disposición de los interesados se encuentra en sus Oficinas durante las horas hábiles de las mismas.

Las ofertas, acompañadas de la fianza correspondiente, han de entregarse por duplicado, bajo recibo, en sobre cerrado y lacrado o enviarse por correo certificado y con acuse de recibo, considerándose en este caso como fecha de entrega, la de recepción en Campsa.

Tarragona, 24 de Febrero de 1935.—F. Millet, Jefe de la Factoría.

Compañía Arrendataria del Monopolio de Petróleos S. A.

FACTORIA DE TARRAGONA

Desitjant aquesta Companyia alienar una partida d'efectes usats i unes 14 tones de desferres que comprén: báscula, dipòsits, bidons, ferro, etc., acmetrà ofertes per a optar a la seva adquisició fins a les dotze hores del dia 9 de Març.

Les quantitats i característiques d'aquests materials, que estan visibles a la seva Factoria, així com tots els requisits precisos per prendre part en aquest Concurs, consten en el plec de condicions que a disposició dels interessats es troba en les seves oficines durant les hores hàbils de les mateixes.

Les ofertes, acompanyades de la fiança corresponent, han d'entregar-se, per duplicat, baix rebut, en sobre tancat i lacrat o enviar-se per correu certificat i amb acús de rebut, considerant-se en aquest cas com a data d'entrega, la de recepció a Campsa.

Tarragona, 24 de Febrer de 1935.—F. Millet, Cap de la Factoria.

- 1'05: "La Font d'En Capdevila", sardana.
- 1'10: "Torero y andaluza" i "Val-se serenade".
- 1'20: "Marcha militar" i "La condenación de Fausto" (màrxes).
- 1'30: "El duo de La Africana".
- 2: Retransmissió des de Barcelona de noves de darrera hora.
- 2'10: Música variada.
- 3: Fi de l'emissió.

Emissió nocturna

- 8: Senyals horaris pel carrilló.
- 8'05: "Les noies de Figueres" (sardana).
- 8'10: Notes de Borsa, Marítimes i de Turisme.
- 8'15: Música variada.
- 8'30: Retransmissió del Servei especial d'informació.
- 9: Servei meteorològic des de la Universitat de Catalunya.
- 9'10: Música simfònica.
- 9'30: Informació deportiva pel periodista senyor Trifó Bas.
- 10: Informació de noves de darrera hora.
- 10'10: Retransmissió des de R. A. de C. del concert simfònic en commemoració del 50 aniversari del naixement del compositor Jordi Frederic Haendel.
- 12: Fi de l'emissió.

MARITIMAS

Entradas

Vapor español "Sac 9", procedente de Huelva, con mineral. Vapor sueco "Sicilia", procedente de Skien, con nitrato. Vapor sueco "Bernicia", procedente de Barcelona, con carga general.

Salidas

Vapor sueco "Bernicia", con carga general para Cotenbourg y escalas. Vapor sueco "Sicilia", con nitrato para Barcelona.

Buques que tienen pedido atraque Vapor español "Arnabal Mendi", procedente de Barcelona. Vapor español "Amboto Mendi", procedente de Sagunto. Vapor italiano "Fanny Brunner" procedente de Valencia. Vapor español "Ciutat de Tarragona", procedente de Barcelona. Vapor americano "Exchange", procedente de S. Feliu de Guixols. Vapor francés "Muirton", procedente de Marsella.

HOTEL IMPERIAL

Montera, 22 - MADRID
Teléfonos 21134 y 21135

Este Hotel ofrece al señor viajero toda garantía por su confort, trato seriedad y moralidad

Pensión completa: De 16 a 24 pesetas

(Se recomienda este Hotel)

Altars - Imatges - Retaules

Taller de tota mena de decoració en or i policromia, reproduccions en pasta d'objectes d'art antic i modern, imitacions en marbre, metall, marfil, de

J. Sanjaume Clarà

BARCELONA (G)-C. Milà i Fontanals, 51, interior
CASA ESPECIAL EN LA NETEJA D'ALTARS ANTICS I EN LA RESTAURACIO DE RETAULES

PROJECTES I PRESSUPOSTOS GRATUITAMENT

La Ciutat i Arquebisbat de Tarragona

en testimoniança de veneració, d'agraïment i honorança al

Beat Pare Anton M.ª Claret

Apòstol, Prelat, Escriptor, Fundador

El Beat Pare M.ª Claret Missioner Apostòlic

No es pot dubtar que un dels caires més fàcilment albiradors de la vida del beat Pare Claret, una de les notes més culminants i permanents de la història del seu pas damunt la terra, un dels seus talents per ell més ben aprofitats, més i tot que l'haver estat fundador i arquebisbe, és d'haver sigut gran Missioner apostòlic. Quan arquebisbe i confessor de la Reina d'Espanya, mai no va deixar d'ésser arquebisbe missioner; essent sens nombre els sermons, en tons i esperit veritablement missioners, predicats per ell, en mil indrets d'Espanya i Amèrica. I, quan vivia a la Cort de Madrid o acompanyava la Reina en sos viatges, just podia, mirava de desfer-se de la comitiva reial i s'escapava a predicar la gent humil, amb aires de mossèn Anton, i prou.

Cap importància mereix la mala interpretació que la curta intel·ligència de molta gent i la perversa tendència de voler rebaijar les coses altes, sobre tot si són espirituals, ha pretingut donar a la predicació apostòlica.

No falta qui ha dit que missioner és sinònim d'un home superficial, d'un predicador que corre molt d'ací d'allà, que parla molt, engresca i emociona fort la gent senzilla, però que no està capacitat per a sostenir brillants parlaments, ni formular argumentacions d'altra doctrina; com que predicador apostòlic vé a ésser un home que parla i sembla vulgaritats, que es presenta sense preparació adequada, que crida fort i la feig de tot, que li costa molt d'acabar un cop posat a la trona, que capfica els seus oients i deixa del tot buides les ànimes.

Són dites d'un intel·lectualisme estèril i superb, males intencions de gent estofada, que, si es creuen amb autorització per criticar-ho tot, la veritat és que no són ordinàriament capaços d'articular be i profitosament tres paraules; i baldament que mai le imprudència de cap sacerdot arribés a donar caïres de veritat a tant descabellats conceptes.

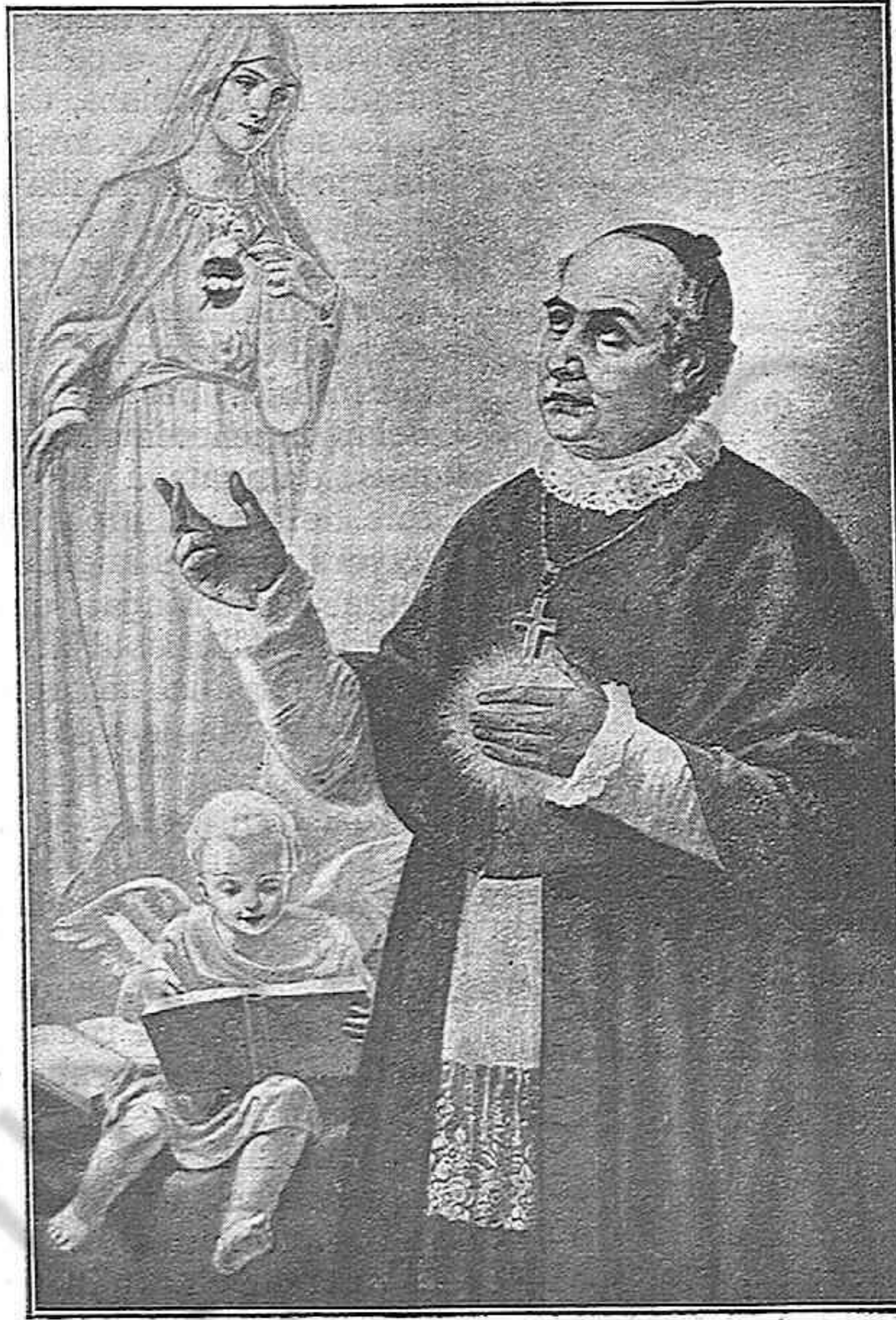
El concepte abreuiat, però exacte, del que és un predicador apostòlic consisteix en ésser predicador que fa molt de fruit en les ànimes.

I, si volem aclarir un poc més aquest concepte, desgranant d'una a una les notes característiques que compren, direm amb la lligó de l'experiència, conforme enterament amb el que diuen els autors de més relleu, que un missioner apostòlic és un sacerdot que té el cor abrindat d'amor de Déu i del pròxim per Déu; que posseix un gran caudal de virtuts sòlides i ben probades: que té una formació perfecta, o poc menys, en la doctrina cristiana amb conceptes ben clars de les ensenyances de l'Església Catòlica; que guarda molt de tracte íntim amb Déu i amb la Santíssima Verge Maria, que sempre ha sigut la mare i advocada principal dels apòstols; que està pràcticament després del món i constituït serenament molt per damunt de totes les tendències mundanes; que ha sentit la veu de Déu i està persuadit íntimament que Déu és qui el crida a voler-lo fer propagador incansable del seu Evangeli per tot arreu a on Ell l'envia; que sab sentir tot el significat de la misèria dels homes allunyats de Déu i del camí de la veritat; que ha meditat molt i comprès be el valor real de les ànimes; que, pràctic en totes les seves coses, té l'encert de saber trobar també la part més pràctica en la doctrina que predica, i que predica i proposa les ensenyances amb senzillesa i claredat, i les recomana i pondera degudament amb fervor viu i amb viva moció d'afectes. Un home que està dotat de bona robustesa física, de bon caràcter natural o adquirit, que té íntims sentiments de viva compassió per als desconhortats i de preferència per als humils; que gaudeix de facilitat de paraula i que es troba dintre seu una força superior que l'empeny a utilitzar-se'n en bé del pròxim. Un home a qui les circumstàncies reclamen de sortir pel món a clamar en nom de Déu, a qui no falta la credencial definitiva del manament o del consell del Superior jeràrquic que l'envia.

Un home, un sacerdot així, que viu posseint o posseït de semblants qualitats i virtuts i que, en conjunt, les exercita totes amb les ales exteses, amb una activitat, constància i sacrifici que supera de molt tota forma d'activitat purament humana, ningú dirà que no sigui un típus, un verdader exemplar de perfecte missioner evangèlic, apostòlic, en quant utilitza, imitant-los de la manera possible, el foc, la llum i l'esperit dels sants Apòstols.

Ara be, que'l Beat Pare Claret ha sigut tot això, i en grau superlatiu; que els tractadistes, en formular les notes que deixem escrites sobre la personalitat del missioner apostòlic, sembla talment com si les haguéssim anat a copiar de la vida real del nostre Beat, ens ho diu palesament la relació històrica dels fets amb que ell va anar teixint tots els dies de la seva, no curta i ben complicada, existència en aquest món.

Cor arborat d'amor de Déu, de que únicament vivia des de la petitesa, demostrat amb mils de fets i paraules de durant la vida i concretat per escrit per ell mateix, en els darrers propòsits, quan diu: "Viviré únicament al amor de Dios. Obraré siempre por amor. Trabajaré siempre por amor. Padeceré cada día por amor. Moriré por amor. No pretendo otras cosas de mis trabajos y sufrimientos que el puro amor de Dios. (Puigdesens, "Espíritu del Vble. P. An-

"La santidad de vida del P. Claret enseña a ser al mismo tiempo buen cristiano y buen ciudadano". Pío XI. — Alocución a los españoles.

tonio M.ª Claret, pàg. 188). Vivia consumint-se d'amor al pròxim i, potser per un somni hiperbòlic d'amor, dalejava de salvar tots els homes de la terra. Posseïdor era de grans i probadíssimes virtuts, com ho demostra la heroicitat de totes elles declarada ja avui per la Iglésia infalible; d'una formació adequada en coneixements doctrinals i d'una erudició vastíssima, com ho revelen la infinitat de les seves produccions escrites, maravellosament variades i adreçades al remei de múltiples necessitats de tota mena de persones. El tracte d'intimitat amb Déu, el seu pa de cada dia, continuu, íntimíssim i tant esplèndidament remunerat per Déu mateix, que l'elevava a la condició de les ànimes extàtiques i amb més singulars carismes distingides, fins a constituir-li a dins el seu cor un Sacrament viu i permanent de la Divinitat i de la real i divina Eucaristia. De Maria Santíssima devot, aconsellat i confident com pocs li puguin menar aventatge, des de les seves visites senzilles de nen a la imatge veneranda de Fusimanya, fins a les altes contemplacions de l'Immaculat Cor de Maria, abans i després de la fundació de l'Institut del mateix nom. Que obeïa cega i constantment a l'imperi i mínima demostració de la veu de Déu, qui, cridant-lo, li havia fet deixar els telers i les teories de la indústria, i dolçament li anava dictant i ensenyant la ciència i l'art de les arts de guanyar i santificar les ànimes. Que vivia al mig del món i estava tant mort al món, com i més que el del món n'estigués allunyat cent llegües; que volava segur i tranquil, per un pla tant i tant elevat per damunt de tota tendència i afició mundana, que per ell no resaven ni les mires egoïstes dels mundans, ni les aficions o avercions llurs, ni'ls ressentiments amb que ells es ressentien, i ni fins a ell podien arribar les escupides que el món despitat li tirava, totes les quals, deixant-lo a ell intacte, immaculat, requeien i sollaven els qui les havien tirades.

Sentia, a no poguer més, la desgràcia incalculable dels allunyats de Déu, per damunt de tot, després de la glòria divina, no estimava altra cosa més que les ànimes per Déu criades, per Jesucrist redimides i per l'Esperit Sant, amb la cooperació pròpia d'elles, santificables. Eminèntment pràctic en totes les seves coses, traçat en grafiar les mateixes operacions de l'esperit, singular en fer sensibles i palpables les veritats eternes, singular en trobar comparacions adients per fer comprendre totes les ensenyances, dels que ell mateix reconeixia i confessava que n'havia rebut de Déu talent especial; amic dels humils i enamorat dels infats, sabia dir senzillament les coses més complicades, posava sempre a bon nivell dels oients les veritats més fonades i més altes, coneixia els aires i la consciència de la gent i, a tall de bona mare, anava per tot arreu repartint a bocinets adequats les ensenyances de la paraula de Déu i a ningú ofenia ni allunyava, ni per maça estret en les apreciacions, ni per maça ample en la interpretació de la llei i en les aplicacions que en feia. Tenia gran facilitat d'expressió; allargava de voltes els sermons a hora i mitja i dugues hores, sense que mai li faltés la paraula encertada i penetrant. Robust de cos com una alzina, potent de veu com un tró i viva i penetrant com la del clarinet entre els nostres instruments musicals, predicava, en tats els accents i tonalitats de la oratòria sagrada, tres, i quatre, i cinc,

(Acaba a l'altre plana)

Membrances comarcals de l'Apostolat Claretí

Culminà, tanmateix, l'abrandament del zel de l'Apòstol Claret a la missió esclatant donada a l'any 1846 dins el recinte de la Catedral metropolitana. Un enrenou intensíssim d'espiritualitat commogué la capital i rodalies, com poques vegades, si menys no, era vista cosa semblant.

No finí amb la missió de Tarragona l'apostolat de Claret al nostre Arquebisbat; tot i haver-se escolat una vuitantena d'anys, resten encara belles remembrances, que foren malaguanyades si arribessin a esvair-se. Apleguem-les amb atenció; són flors esclatades a les petjades d'un Sant, tot resseguint les contrades de la nostra comarca.

I

Finida reeixidament la missió de Tarragona, passà Claret els tres dies següents a Constantí; i el dijous, 26 de febrer, obria la missió de Selva del Camp, on hi feu cap acompanyat del poble i de les autoritats. Dcs bàndols enemics hi lluitaven aferrissadament; el cap de la gràcia fou donat amb bell encert i era hó de veure com a dins mateix de l'església els partidaris d'un bàndol donaven abraçada de pau i d'amistat als de la vora enemiga; i un fruit abundós hi fou abastat joiosament.

El 13 de març tombava Claret cap a Maspujols; hi sermonejà i prosseguí el viatge de nou hores a peu camí de Falset, on hi feu missió de 15 dies, des del 14; el guariment miraculós del noiè Forcadell embaumà de sant tatedat ciutat i rodalies; amb un sermó de dues hores s'acomodava Claret a la tarda del dia 25 i passava a Porrera l'endemà, on restaurà el moviment a una nena paralítica. El dia primer d'abril era a Prades i el 2 a Montblanc, on hi parà vera campanya missional. El 14 donava començ a una altra tongada apostòlica a Espluga de Francolí; finida la qual, sembla que tombà el gran Missioner vers la Bovera; en predicar-hi a la plaça pública, feu una trista profecia contra un malparlat traginer, a qui les agües del riu Serós arrossegaren poc després corrent avall amb el carruatge i cavalleries. Amb el mes d'abril posà termini Claret a la primera campanya missional pel Camp de Tarragona.

II

Hi tornà a l'entrada de la tardor. Rebudes a Tarragona ordres concretes de l'autoritat diocesana, recomençà la campanya pel llogarret d'Altafulla i el 27 passà a Torredembarra; un malvat atemptà ací contra la vida del nostre Apòstol; altrament fou consoladora la collita sacramental. A la mitjanja d'octubre passà a Vilallonga i el 4 de novembre començava missió al Pont d'Armentera; el 17 la feia a Pla de Cabra i el primer de desembre a Barberà del Camp.

Si donem crèdit a les veus de la tradició abastaren semblantment el fruit missionari de Claret els llogarets fronterers a les poblacions esmentades. Els altres jornos del mes de desembre fins al 30 missionà a *Sarreal*; un bloc de pedra després de la clau de l'arc toral de la volta, en caure amb tot el seu pes a terra i en esberlar-se en una esquixada d'estellicons, fou un miracle del cel de no haver tocat ni ferit ningú.

Amb el primer jorn del nou any 1847 iniciava Claret missió a *Cornudella*. Hagué d'acotar el front al voler de l'Arquebisbe que li feu escursar la missió de cada poble a sols cinc dies, per mor d'accontentar a tants de vilatges com el volien i demanaven. Déu beneí a bastament l'obediència de l'Enviat de Déu. Cinc jornos esmerçà de missionar a *Torroja* i altres cinc, après, a *Sscala Dei*, on la feina del confessorari el feu suar de valent. El 23 de gener passà a *Poboleda*, d'on hagué de retornar amb valves de neu pel camí a Tarragona, per tal de compareixer davant de l'Autoritat militar, on havia estat denunciat de semblar doctrines polítiques. El sermó de màxima que tingué de resposta al Comandant fou la millor auto-defensa que li valgué la llibertat de predicar a gratificant.

Memorable i providencial fou aquesta estada de Claret a la nostra Metropolitana; de les converses hagudes amb els doctors Caixal i Palau, llumaneres del nostre Capítol, n'eixí la fundació de la Llibreria Religiosa,

que havia de fer un bé imponderable a la Religió i de donar glòria immusteible al seu Pare i Davanter el Beat Claret.

I no parà el zel arborat de l'ardit Apòstol. — "Baldament calgués de caminar pelvials enllosats de punyals i baionetes, aniria on el Prelat en manés" — havia assegurat abans d'anar a missionar a *Alforja*. Hi entrà ardit i prudent pel mes de febrer i als cops irresistibles de sa

paraula, caigué humiliat l'heresia Ribas, que feu pública retractació de ses doctrines perdudes.

Alçat el crit de guerra amb l'insurrecció dels *matiners*, hagué Claret de plegar el ram i suspendre o ajornar la missió que tenia projectada per a la ciutat de Reus.

II

Bé prou ditxosa fou Tarragona de tornar a estatjar dins son amurallat recinte l'Emissari de

les divinals benediccions. Es cosa versemblant que en retornar de guerrear la santa lluita a les Illes Canàries — maig de 1859 — vingués novament a Tarragona per tal d'arrodonir els magnífics projectes fundacionals amb el seu amic entranyable Dr. Caixal. Del viatge que hi feu l'any 1850, electe ja Arquebisbe, be que àdhuc no consagrat, no hi cab el més lleu dupte: al registre de batismes de la parròquia de la Catedral, hi és ben trobada la nova del bateig que feu Claret, a la Capella del Palau episcopal, el dia 22 de gener, d'una senyora protestant, maridada amb un fill de la Ciutat, que havia sojornat llargament a Liverpool.

Rebuda a Vic la Consagració episcopal el 6 d'octubre del 1850, s'encaminava a Madrid i al mati del dia 14 era esperat dels seus amics l'Arquebisbe, Caixal d'altres seus admiradors a la Ciutat, però no hi arribà fins a entrada da fosc. Quina havia estat la causa de la trigança? L'esdeveniment tràgic de Vilafranca, on va deturar-s'hi, al prec dels seus amics, per tal de menar a dolor i penediment tres criminals, damnats a mort i entestats de morir impenitents. Feu llavors Claret d'àngel de pau que dugue l'esperança i el conçol al cor d'aquells rebutjats del món. L'endemà, dia 15, retornava a desfer el viatge a la capital nacional.

Tornaren a obrir-se les portes de la Ciutat al Confés Reial el dia 6 de juny de l'any 1859. Arribava Claret vers les deu del mati i sense repós ni prendre cap confort, començà de rodar pels convents i centres benèfics, gairebé sense parar, fins al foscant de la nit. A la vesprada desgranà un bell sermó de sis quarts d'hora davant un auditori que omplena creuer, i cor i les naus amplíssimes de la Catedral. De bell mati, a l'endemà, tornà a la tasca apostòlica i sols l'activitat miraclera d'un sant pot donar justa raó dels divuit sermons que arribà a predicar a la ciutat durant les vint-i-quatre hores justes d'estada.

La partença del real seguici cap a Reus fou senyalat després de l'hora de dinar. A la tarda sermonà a l'Església de Sant Francesc sobre la gran misericòrdia de la Verge Maria; la multitud dalerosa de sentir al sant, no n'hagué prou dels sis quarts d'hora de sermó; mester fou de tornar-hi a la parroquial de sant Pere.

No manquen, cert, a Tarragona motius de pregó agraïment al bon Sembrador del Crist; i ara, a l'esclat de les festes jubilaris, cors i pits, forjats al tremp de la noblia romana, s'alcen a una veu per mor de cantar: "Puig la terra que heu llaurada sent de vostre zel enyor:

*La llavor per vós sembrada
feu que arrelí en cada cor.*

J. SERRA, Claretia.

Panegíric Claretia

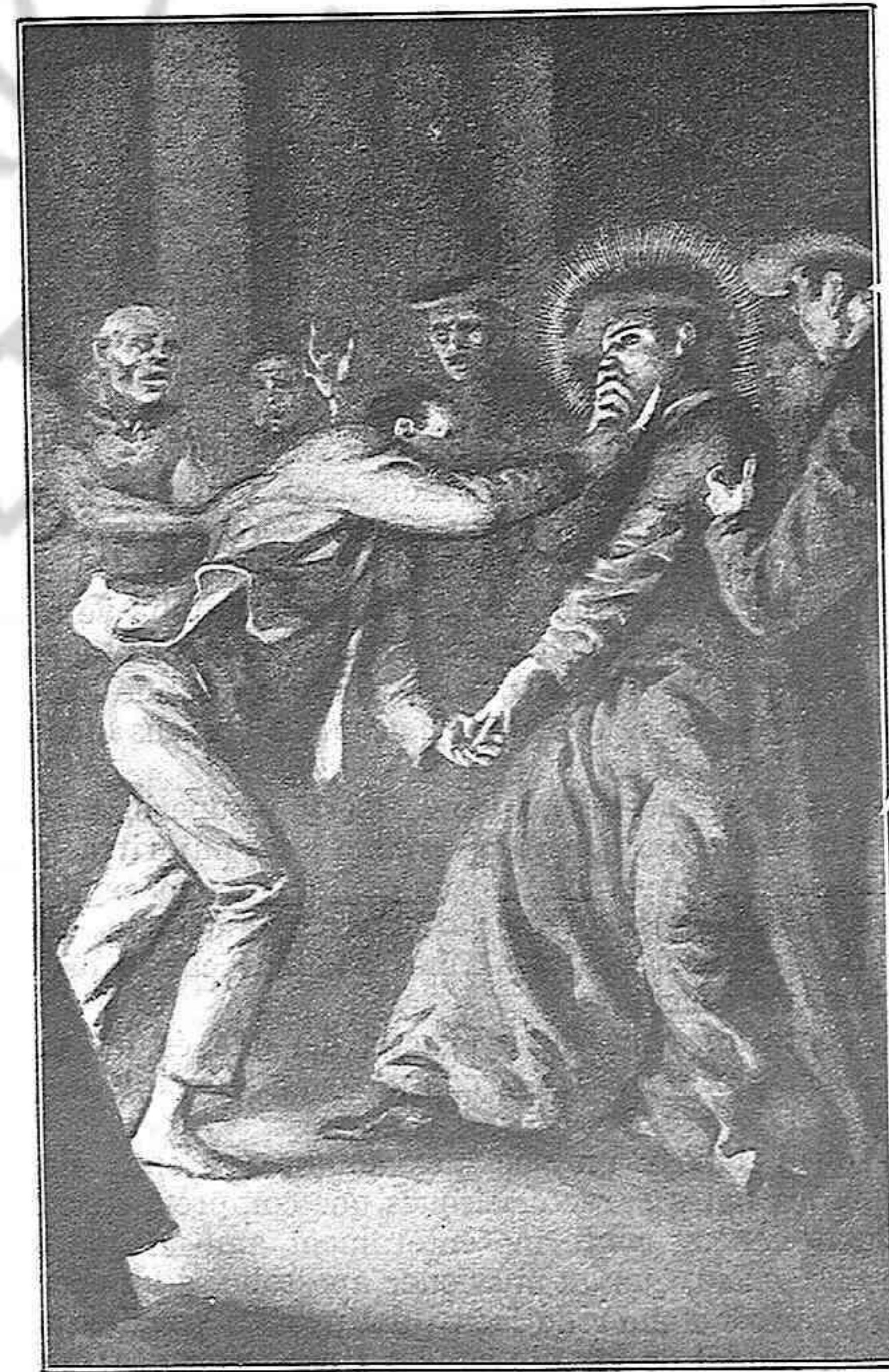
Publicat a la plenitud de la vida
apostòlica del nostre Beat

Cal batejar de veritable panegíric la Lletra Circular, estampada per la xm. Arquebisbe Echanove, llavors que l'Apòstol Claret expandia a caramull la llavor evangèlica pels vilatges i llogarets del Camp de Tarragona. Si la collita fou abundosa i la benedicció de Déu planava victoriosa per tot arreu on Claret missionava, la serpentina paradisiaca es retorcia desesperadament i llangotejava bavalles de calúmies contra l'Enviat de Déu que li esclafava la testa i li trocejava el governall de les consciències i les ànimes. L'Apologia que el Prelat Tarragoní feu

Tarragona i l'atemptat d'Holguín contra el Beat Pare Claret

Representació ciutadana ben nombrosa recordava ullpresa el diumenge proppassat, dia 17, al saló d'actes del Col·legi "La Instrucció popular", un dels passatges de més fort dinamisme dramàtic de la turmentada vida del Beat Pare Claret, ço és a saber: l'atemptat amb mà criminal i sacrilega comés a la ciutat cubana d'Holguín, contra la vida i santetat d'aquell vigilantíssim Pastor, a la sortida vespral d'una de les Esglésies, on hi havia menat el Rosari i predicat arboradament el jorn primer de febrer de l'any 1856. L'escomesa inhumana, ordida a la fosc dels amagatalls i cataus del sectarisme vergonyant, bellament escenificada per l'estre poètic d'un egregi dramaturg i executada mestriolament i heròica per un estol d'ex-alumnes de l'esmentat Centre pedagògic, engegantí la coneixença de l'heroisme claretia a moltes intelligències, encara verges, i a d'altres que ben poca o cap sabuda havien d'aquell màrtir i cruent, sofert damunt les ares de la religió. El calfret de la commoció angulejà pel cor i nervis dels espectadors davant la rosada de sang sacrilegament vessada.

Talment, i més fort i tot, degué remoure vuitanta anys enrera el cor i entremenes dels nostres avis, la nova esgarrifosa de la sostregada criminal. Recordava llavors Tarragona fresques i sentoroses encara les branques de llover victoriós que s'eren vinclades i batudes al ressó de la paraula del Missionista Claret. Fou per això tramesa oficialment al Governador eclesiàstic del nostre Arquebisbat la trista nova de l'atemptat contra la vida de l'Arque-

Atemptat a Holguín contra l'Arquebisbe Claret

bisbe Claret. El llibre de les Actes del Capítol Metropolità atesora l'apreat document que fa mot talment així:

"ARZOBISPADO DE SANTIAGO DE CUBA. — Un hecho horroroso acaecido el día primero del actual, a las ocho y media de la noche en la ciudad de Holguín, ha llenado de luto y espanto a esta Diócesis. Saliendo de la Iglesia mayor de predicar la Divina Palabra el Excmo. Ilmo. y Rmo. Sr. D. Antonio M.ª Claret y Clarà fué sacrilegamente acometido por un asesino que intentando degollarle con una navaja de afeitar, le inferió dos heridas, una en el semblante y otra en una mano. El agresor fué aprendido en el acto de su nefando crimen, y aunque gracias a la Divina Providencia las heridas de S. E. I. no presentan hasta hoy carácter de gravedad, he creído deber poner en conocimiento de U. S. un hecho tan escandaloso, para que se digne elevar sus oraciones al Señor en favor de esta Diócesis a quien tan necesaria es la preciosa vida de su virtuosísimo Prelado. — Dios guarde a U. S. muchos años. Cuba y febrero 5 de 1856. — Juan N. Lobo. — Rubricado.— Sr. Gob. Ecco. de Tarragona."

La resposta donada al precedent comunicat, deia ço que segueix:

"Gobr. Ecco. — Por su atto. comunicado del 5 de febrero del p.º p.º he visto con la ms profunda sensación de horror el sacrilego atentado cometido por un asesino en la sagrada persona del Excmo. e Ilmo. Arzobispo de Cuba. Sr. D. Antonio Claret y Clarà. Doy rendidas gracias a Dios por haber salvado tan preciosa vida de un tan inminente peligro y quedo rogándole por su pronto restablecimiento que confío concederá en su misericordia, aunque sirvan de poco mis oraciones pobres. Sírvase Vd. hacerle presentes mis profundos respetos. — Dios gde. — 26, Marzo, 56. — Señor Gor. Ecco. de Cuba."

Indubtablement que foren molts els tarragonins que bategarien tremolins d'emoció, talment com en feu testimoniança la primera Autoritat de l'Arquebisbat.

F. VIBART

El Beat Pare M.ª Claret, Missioner Apostòlic

i sis llargs sermons en un dia, sens enronquir-se-li mai la veu, sense sentir-se carregat del pit ni de la gola, sense que, en tres hores d'estar parlant-li sentís ningú mai un estosséc; i sense que mai els auditoris es trobessin cansats d'escoltar-lo.

Es sentia a dins la força motora irresistible de la caritat de Crist que l'empenyia. "La caritat del Crist m'empeny i m'obluga", havia escrit ell mateix en el lema del seu escut pastoral; es veie, més que sollicitat, obligadíssim per les circumstàncies dels seus dies, tan faltats de bons predicadors religiosos, que ho havien sigut llençats o emmudits a la violència; no li faltava el requeriment i la missió de cent Prelats de l'Església, que, com si diguéssim, es disputaven la seva cooperació en els camps de la llur sollicitud pastoral.

Es estat realment el beat Pare Claret, per entremig i per damunt de tot el molt més que era un Missioner apostòlic eminent, en grau superlatiu; que, a plenitud de voluntat, d'aptituds, de sacrifici i a costa de la pròpia sang, ha fet pel món un bé imponderable; i omplia tot Catalunya, i encenia les Illes Canàries, i purificava i santificava la Cuba espanyola, i feia arquebisbals una infinitat de troncs d'ambdós mons; que, una volta tornat a Espanya, tot, esglésies, presons, hospitals, seminaris, asils i convents; ciutats, viles i pobles, i les mateixes cambres reials; com al, cap de poc, els paratges del seu exili, i les grans sales del Concili Vaticà, i l'observant monestir i la cel·la pobre d'un moribund de Fontfreda, tot anés ple de l'esperit i tot roent del gran foc d'aquell cor magnànim del Missioner Apostòlic espanyol del segle dinovè.

I que, encara ja traspassat d'aquesta vida temporal, deixés darrera seu tot un estol numerosíssim, un veritable exercit de conquesta per l'exemple i la paraula, en els Missioners fills del seu esperit apostòlic, que, juntament amb ell, en la seva companyia o per la seva intercessió, arribés a constituir en fet històric aquell somni hiperbòlic de l'amor del beat Pare Claret, de voler convertir tot el món i salvar les ànimes de tota la terra.

Guardadora es fidel de l'esperit i de la missió del beat Pare Claret, com ho és de les seves mortals i ja glorioses despulles, la molt estimada Congregació de Fills de l'Immaculat Cor de Maria, que alguns han volgut nomenar avui *Claretians* i *Cormarians*, de la qual amb quin goig en recordem individus models exemplars, antics i moderns, que serven ben bé el caràcter distintiu del llur gloriós Fundador, en la afortunada característica de Missioners i predicadors veritablement apostòlics.

Baldament que tots, sens faltar-ne un, els Missioners, Fills de l'Immaculat Cor de Maria, fundació providencial del beat Pare Claret, emulin i no abandonin mai la sàbia simplicitat i el foc del gran zel de llur beat Fundador; i que, en gràcia de respecte tradicional i filial a Ell, en justa apreciació de la divina glòria i de la salvació i santificació de les ànimes, no fugin mai del camí dret, ni s'en vagin a manllevar miserables engrunes a l'estil dels mundans, al rebuscament fictici i engorros de llenguatge, que aseca tot esperit i fa infecciona la divina paraula; que converteix, no la terra en or, sinó l'or riquíssim dels dons i de la inspiració de Déu, en terra estèril, pedregosa i improductiva del contentament d'alguns homes, fent el sacrifici de lo bo i millor de la gràcia d'apostolat al Moloc ridicol de la vanitat humana.

I baldament que tots els pobles cristians se situin en bona hora i no vulguin acabar-se de contaminar de la pesta que és no pòguer soportar la predicació segons normes pontificies de la doctrina sana; ni vulguin cedir a la viciosa pruija d'oïdes, que tant reprobà l'Apòstol, segons la qual s'en van els homes en seguidament de l'Apòstol, segons la qual s'en van els homes en seguiment de doctes faules del dir, i deixen desestimada la veritat de Déu.

† SALVI, Bisbe A. A. d'Ibissa i preconitzat de Lleida.

del nostre Missionista és un cant memorable a les heroiques virtuts apostòliques, reconegudes avui dia solemniament pel Vicari de Crist. Heus ací el monument de ressonància imperdurable:

"No sin dolor ha sabido que en algunos pueblos por los cuales ha pasado el R. D. Antonio Claret dando sus acostumbradas misiones, se han propalado contra este virtuoso sacerdote groseras calumnias e imputaciones absurdas con el objeto de desacreditar no tanto su persona cuanto la palabra de Dios que anuncia y retraer a las gentes de que vayan a oírle. Aunque el público en su generalidad ha despreciado tales notoriamente falsas imputaciones como se hace por la extraordinaria concurrencia que se ve en todos los pueblos a sus sermones, no obstante hay algunos, pocos en verdad, que menos cautos o quizás con un corazón prevenido, han prestado oídos a los chismes, rechazando por esta causa la palabra de Dios, anunciada por boca del celoso misionero. A fin de que el mal no cunda y depongan sus prevenciones los que tal vez los hayan abrigado, encargo a V. que desmienta eficazmente tales imputaciones aseverando con toda certeza que el indicado don Antonio Claret jamás ha tomado la menor parte en ningún bando político: que desde que se ordenó, que fué en 1835, residió de Vicario de Sallent, pueblo de su naturaleza, punto fortificado y sujeto siempre a la autoridad de la Reina: que en 1839 marchó a Roma con conocimiento y permiso de sus superiores: que en 1840, cuando había concluido ya la guerra civil, regresó a España, en donde empezó su carrera de misionero con permiso de la competente autoridad con aplauso universal, y recogiendo los más copiosos frutos de conversiones y virtudes, sin que la autoridad civil ni eclesiástica hayan tenido jamás que censurar ni advertirle lo más mínimo. Su conducta privada es intachable, sus costumbres edificantes, sus obras conformes a su lenguaje de ministro del Evangelio; su abnegación y su desinterés completos, no recibiendo jamás estipendio por los sermones que predica, ni aún por el santo sacrificio de la Misa que diariamente celebra; y si alguna vez por motivos especiales se vé precisado a recibir alguna limosna por estos servicios la invierte inmediatamente en objetos muy laudables. Ni en los libritos y otros objetos piadosos que se expenden con motivo de sus misiones, tiene utilidad alguna ni ganancia temporal, pues para nada interviene en su expendición. Su vida penitente, mortificada, laboriosa es la de un verdadero misionero apostólico. Viaja siempre a pié y sin provisión de comida ni vestidos. Lo sabe y lo publica la gente en Cataluña y a un en otras provincias, y puede V. asegurarlo sin temor de ser desmentido, y si alguno propala lo contrario, o aparenta estar engañado o quiere engañar a otros. — E interesándose en esto la gloria de Dios y la satisfacción de las almas que se consigue por medio de las misiones, encargo a V. procure desvanecer tales falsos rumores y calumnias, si alguien intentase esparcirlos por esa su parroquia, especialmente cuando fuese el citado D. Antonio Claret a misionar a ella, a fin de prevenir malignas o erróneas especies contra el misionero, y para que la palabra de Dios produzca los consoladores frutos que deseamos por virtud de su gracia. — Tarragona, 24 de Octubre de 1846. — Rubricado. — Por mandato de S. E. I. el Arzobispo mi Señor. — Manuel de Pemiano, Scr. — Rubricado."

Fou aquesta lletra tramesa als Rectors de les parròquies totes de l'Arquebisbat.

La Missió del Beat Claret a la Catedral de Tarragona Febrer-1846

Les festes claretianes, anunciades per aquest mes de Febrer a la nostra ciutat, cal constatar que hauran una bella escaïença. Vuitanta-nou anys totjustament s'hauran escolat, des que en uns jorns semblants als que ara correm, és a dir, del 5 de febrer al 22 de l'any 1846, un sant enrenou, mogut i fresser, envaïa carrers i places de Tarragona, les llars i les esglésies, majorment la Mare i senyora de totes, la Catedral Metropolitana. Foren els dies que el popular Missioner de la nostra Terra, conegut arreu de Catalunya i aclamat amb el cognom familiar de MOSSÉN CLARET, anava d'un punt a l'altre del Principat i posava en moviment i en santa commoció les nostres autoritats, la clerecia, les associacions, els estaments tots socials i el poble de tota llei i ofici, al ritme misteriós, però irresistible, de la seva paraula, amarada d'unció i de força atraient incontestable. Una plana descriptiva d'aquelles jornades emocionants, que tota traspua l'aroma religiós i la frescor pietosa dels esdeveniments, recents llavors, ens ha pervingut fins a nosaltres. Es, tanmateix, la narració planera i senzilla, però bé que animada i sargida amb la trama i ordit d'apreuda autenticitat històrica. Ens transporta a la mitjanja de la centúria passada i ens fa reviu escenes religioses dels nostres avis, voretades de remarcable civisme local. Fan d'escenari les naus i creuer de la nostra Metropolitana i dins l'ampli recinte catedralici hom hi albira el bellugueix d'una gernació immensa de compatricis i convilantans de les foranies de la ciutat, dels eclesiàstics, de les autoritats i del poble, sota la presidència quotidiana del Prelat Diocesà, fites les morades i los oïdes de tots en la figura arrabassadora del Missionista Claret.

Arrepleguem les roses espigues de la sega missional claretiana. No'n deixem caure ni gluma no gra. Esmicades i moltes, ens donaran llevat i farina del millor nodriment. Les planes de la bella narració, treta del llibre capitular DE REBUS GESTIS, són un himne de ponderosa lloança de les virtuts apostòliques del nostre Beat, tant així com una magnífica peça d'historicitat religiosa i local.

El document de referència diu talment així, deixada intacta la seva estructura gramatical:

"MISSIO DEL REVERENT ANTON CLARET EN 1946. —

Dia 4 de Febrer de 1846 arribà a esta ciutat lo Rnt. Anton Claret, Pbre. Missioner Apostòlic, autorisat ab moltes facultats del Sumo Pontífice, el cual fa cinch anys que va missionant per las poblacions ahont lo demanan y destinan los Prelats. Es de edad de treinta anys y un home verdaderament apostòlich, y de un zel y fervor lo mes gran, infatigable y extraordinari. Va sempre a peu, sens mes equipatge que una camisa i mitjas per mudar-se. No admet regalo ni diner algun baix ningun pretext y sols permet que se li donia menjar, y que si una pessa de roba se li romp o queda inservible, se lin fassa altra enloch de aquella y que sia ordinaria. Sa fatiga es imponderable, pues desde las cuatra del mati fins a hora de retirar, apenas te lloch de resar y alimentarse, anant del confessorari al pùlpit y del pùlpit al confessorari. — Enviat per lo Excm. Sr. Arquebisbe feu sa missió en Valls ab molt fruit; y lo dia cinc donà principi a sa missió en esta ciutat. En la Catedral se feu una divisió de banchs de la barandilla del Presbiteri de la part del Evangelio fins a la barandilla de la entrada del Chor de la mateixa part; y a la part de la Capella del Santíssim estaban los homens, com també en lo Chor y en la altra part estaban las donas. La Iglesia estava iluminada ab varias atxas posades en diferents punts, que costejaren los administradors de la fundació de la Missió (com també los demàs gastos que ocorregueren), y varios eclesiàstichs se prestaran voluntariament a guardar los punts de las entradas de las dos naus, a fi de que ninguna dona entràs por la nau de la Puríssima, ni hom algú per la nau de Santa Tecla; com també a anar recorrer la Catedral, ja per traure si alguna dona se mesclaba entre els homes, o algun home entre las donas (lo que per evitar se tancaban a dos quarts de sis las portas colecterals del claustro y Santa Tecla), ja per fer guardar silenci ab quant fos possible, encara que era aixó molt difícil ab lo imponderable concurs que hi hagué en totas las funcions. — La funció comensaba cada nit a dos quarts de set ab lo Rosari que deia en lo altar major lo reverent Joan Cisterès a invitació del Sr. Arquebisbe y a tres quarts concluit lo Rosari se comensaba lo sermó que duraba uns cinch quarts. Lo exhordi era sobre un punt doctrinal, explicant regularment algun dels manaments de la ley de Deu, y lo sermó sobre algun altre assumpto interessant ab una moció extraordinaria y ab molt fruyt. — Lo Sr. Arquebisbe assistí totas las nits a la funció desde lo estrado posat al presbiteri a la banda de la epístola entre lo altar y la retxa, y amb un seient a cada costat pera seure els que lo companyaban. A las festas es feya la missió per la tarda després de acabat el reso del Chor. — Lo dia 9, que era lo quint de la missió y era dilluns, se donà principi als exercicis del Clero, als que assistiren molts Pàrrocos, y altres eclesiàstichs del rededor invitats per lo Sr. Arquebisbe; se donà principi a ells per la tarde després de concluir lo reso de Chor, en la Capella del Sagrament, tancada la porta de la Capella y totas las dels claustros durant la funció y estant lo Assota gossos a la escala de la Capella per no deixar acostar la gent. Lo dia primer se feu solsament lo exercici de cantar lo VENI CREATOR y després mitja hora de oració y altra mitja hora de sermó, més que menos. A los altres dies hi havia funció al mati y a la tarde, acabadas las hores del Chor; enloch de sermó es feya lectura espiritual, y lo mateix Sr. Claret llogia varios documents o instruccions de Sant Ignaci sobre els quals hi feya ell els seus comentaris. El diumenge que escaygué durant estos exercicis se sospengueren, y continuaren lo dilluns fins a omplir els deu dias ab lo mateix ordre; pero al últim dia sols hi hagué funció per lo demati, la que consistí en oració y sermó. Un cop fou concluit, S. E. que assistí a tots los actes desde lo estrado del presbiteri del Sagrament en la part de la epístola, ab los asientos pera los prebendats que lo companyaban, pujà al mitj del altar y donà la benedició. Pera estas funcions se posaren en la Capella del Santíssim molts banchs, y en lo presbiteri, entre la barandilla y la porta de la sagristia, un pùlpit portàtil desde lo cual predicaba y feya la lectura y la oració. — Lo últim dia de la missió que fou lo diumenge de canestolts a las 7 del mati comensà lo Sr. Arquebisbe la missa resada en lo Altar major assistit ab hàbits de Cor lo Sr. Enfermer Llopis, y lo Sr. Magistral Cilla (que foren

los que lo companyaren en totas las funcions). Concluida la missa se sentà S. E. junt al altar y cornu Epistola en la cadira que se li posà; junt ab ell lo Sr. Llopis, y luego lo Sr. Cilla en ses tamborets, y lo Sr. Claret feu la plàtica de la Comunió. Concluida esta, comensaren a donar la Comunió lo Sr. Arquebisbe, lo Sr. Llopis y lo Sr. Cilla tots a un temps que durà com una hora. Durant la comunió anaban alternant las jaculatorias del Sr. Claret y lo orgue; cantant los infantillos algun motet.

Fou moltíssima la gent que combregà en la Comunió general, però fou sens dupte molta mes la que combregà tot lo mati, o fins a mitj dia en la Capella del Sagrament, que no pogueren assistí a la Comunió general que se acabà als tres quarts de nou. — Luego se comensà lo Cor y es feu la funció de costum, ab la sola diferencia que no hi hagué el sermó del Predicador de cuaresma, que no era arribat per trobarsa malalt. A la tarde, a fi de que els forasters poguessin tornar a sas casas, se acordà no comensar lo reso fins a las cinc. A tres quarts de tres se comensà lo Rosari; concluit, se comensà lo sermó de despidio que durà cerca de set quarts de hora, y després del sermó, lo Sr. Arquebisbe que baixà aquell dia ab los hàbits de Cor (com també los prebendats de la catedral) pujà al mitj del altar desde ahont donà la benedició, y se acabà la funció a tres quarts de cinc ab una concurrencia extraordinaria. Pera totas las funcions S. E. anà de acort ab lo capítol, tractantho tot ab lo señor Sindich autorisat per lo capítol, a qui comunicaba tot lo acordat. El Sr. Claret estigué hospedat a palacio."

Talment resta descrita la Missió donada pel Beat Anton M.ª Claret a la ciutat i Catedral de Tarragona l'any 1846, segons document extret del llibre capitular, retolat DE REBUS GESTIS.

P. COSSETA.

El contraban miraculós

Camina tot pensatós de Mataró a Barcelona un pobret i humil pagès, lluint barretina roja. A l'espatlla porta un sac, a la dreta un tapaboques; lligason cos una faixa, als peus espanyenyes fosques. Li escampa les cabòries un pic de vell melodiosa: — bones tardes, bon companya!, que aneu cap a Barcelona? — Sí, senyor: pels meus fillets porto al sac alguna cosa. Sembla que la tarda cau, el sol ja s'en va a la posta. Què bé que és nostre bon Déu! Quina tarda més hermosa! Els sembrats semblen fils d'or, nins gentils de testa rossa, que juguen al buf del vent

i parlen d'extranyes coses. Talment sembla que esteu trist!... — li diu Mossèn amb veu dolça. — Soc un pare desgraciat, — li contesta amb veu plorosa. Aquest sac de tabac plé m'han donat quasi d'almoïna, i ara aquest carrabiners me el faran pagar el doble. Pobre de mi,estic perdut! Quina desgràcia ser pobre! — Porteu aquest sac company, li diu Claret amb veu dolça, jo m'en encarregaré de treure-us d'aquesta engoixa... — Què porteu aquí Mossèn?, criden els guardes a l'hora. — Porto mongetes, contesta, mongetes de les més bones. — Els guardes miren el sac i mongetes sols hi troven. — "Avant!" els carrabiners li fan per tota resposta. Deixeu enrera els burots i es tornen a trovà a soles llavors Mossèn Claret: — "Teniu el tabac, bon home. Ara i sempre feu el bé, encara que sigueu pobre, que arreu us beneirà l'Altíssim Déu de la glòria."

En arribà a casa seva, oh meravella ditxosa! troven riquíssim tabac en lloc de mongetes bones. — Miracle! — clamen els nin ditekiant les miques grogues. — Miracle! — clama el pagès i miracle! arreu ressona.

ANTONI JUNYENT C. M. F.

El Beato Antonio M.ª Claret y los estudios Bíblicos

I) Amor del Beato a la Sda. Biblia

El gran Apóstol del siglo XIX fué un amante apasionado de los estudios bíblicos. Cumplió a la letra el consejo de S. Jerónimo a su amigo Nepociano: "Lee con frecuencia las Divinas Escrituras, o más bien, no dejes de las manos el libro sagrado (Pl. vol. XXII, col. 553).

No había acabado aún sus estudios eclesiásticos, y le vemos ya engolfado por entero en el estudio de los libros santos. En el año de 1835 viéndose impedido de acudir, como solía, a la Biblioteca Episcopal de Vic, por razón de las tristes circunstancias político-religiosas de la época, reconcentró toda su atención y aguzó su ingenio en los libros de texto pero muy especialmente en los libros santos de la Biblia que leyó y meditó muchas veces. (Vida Admir., I, pág. 59-60).

Los familiares y condiscípulos que le trataron durante sus años de estudiante, nos aseguran que ya entonces se había embebido de tal suerte en el espíritu de la Sda. Biblia "que aún en las conversaciones familiares empleaba, casi sin advertirlo, frases de la Sagrada Escritura, lo cual daba mucha unción a sus pláticas, que versaban de ordinario sobre cosas espirituales" (Ibid. pág. 57).

Si tales eran sus conversaciones familiares, huelga decir que sus sermones al pueblo fiel no eran otra cosa que la palabra de Dios asimilada por su espíritu gigante, meditada, comprendida y predicada con aquel mismo celo y fervor que arrebatava a los grandes videntes de Israel. El ilustre filósofo vicense y compañero de ordenación, D. Jaime Balmes, después de oírle en sus sermones nos dejó escrita entre sus papeles la siguiente nota: "El Sr. Claret, al describir las eternas sanciones, mayormente las penas del infierno, evita exprofeso ponderaciones e imágenes que no sean del Evangelio o de la Escritura".

Su oratoria evangélica que tantos miles de almas ganó para Dios en los innumerables sermones que predicó y en la multitud de opúsculos y hojas volantes que por doquier repartía, se hallaba calcaada sobre las sublimes sencillas comparaciones y parábolas del Evangelio. ¡Cuántas veces una comparación oportuna, una semejanza aplicada con viveza y naturalidad le valieron el más completo triunfo sobre corazones obstinados y refractarios a la sana doctrina!

En sus viajes no llevaba otra cosa que el breviario y tres o cuatro prendas de uso personal más imprescindible de las que, liándolas con un pañuelo hacía el hatillo que era todo su equipaje. Pues bien, el Sagrado Volumen de la Biblia era una de esas prendas imprescindibles que, según confiesa en su Autobiografía, nunca jamás abandonaba. "Ya he dicho que cuando fui a Roma sólo llevaba el Breviario de todo el año y una Biblia de letra pequeña para leerla todos los días, aún de viaje, porque he sido aficionado a la lectura de la Sta. Biblia" (Cap. II, pág. 66).

Esta devoción del Beato por el sagrado texto no disminuyó con el correr de los años, ni siquiera con el agobio abrumador de los ministerios y ocupaciones del cargo arzobispal. Siendo ya Confesor de la Reina, anota en su plan de vida lo siguiente: "Me levanto a las tres y a veces antes... Luego empiezo el rezo del Oficio Divino, rezo maitines y laudes, el Santísimo Trisagio y después leo la Sagrada Escritura, me preparo para la Sta. Misa..." (Aut. cap. XIV, pág. 210). En las Sagradas Páginas hallaba sobrenaturales alientos para los grandes obras que llevó a cabo y el único consuelo o bálsamo eficaz para cicatrizar las heridas que en su alma noble producían las horribles persecuciones de que fué víctima por parte de los enemigos de la Iglesia.

II) Los estudios bíblicos según el Beato Claret.

En su concepto son ellos tan importantes, que no duda en estampar frase en el Reglamento, que compuso para el célebre Seminario del Escorial cuando a la sazón presidía aquel glorioso establecimiento: "El teólogo escolástico sin la sagrada escritura es como prole sin madre, casa sin cimientos y soldado sin armas" (Miscelánea, pág. 163. — Barcelona 1865).

Quiere el Beato que los alumnos se aficionen a los estudios bíblicos desde los primeros años de la carrera; inculca al profesor de retórica que haga saborear a sus discípulos las bellezas poéticas, las metáforas, imágenes, etc. que tanto abundan en los autores inspirados, desea que se estudien, además de la lengua latina y patria, otras lenguas modernas, como el alemán, inglés, francés e italiano, según las aptitudes de los alumnos, y señala las ventajas que pueden reportarse especialmente de las lenguas griega, hebrea y árabe para el estudio de los autores clásicos y muy en particular de los Libros Santos.

A los Estudiantes Misioneros del I. Corazón de María, congregación fundada por el Beato, les manda en las Constituciones que "añadan cada día a la lectura espiritual aquellos capítulos de la Sagrada Escritura que el Superior prescribiere". Esta lectura será, para los futuros apóstoles, como la mansa lluvia que irá fecundando sus inteligencias y sus corazones con las sublimes enseñanzas del Texto Inspirado, que acabados sus estudios, transmitirán a los fieles con los diversos y variados métodos del moderno apostolado.

"El eclesiástico, añade el Beato, ha de estar de tal manera impueto en las santas Escrituras, que ha de saber responder a las preguntas siguientes: Cuántos son los libros de las Santas Escrituras?—¿Cuál es el autor de cada uno?—¿En qué tiempo y en qué lengua fué escrito?—¿Es canónico? Análisis del libro.—Si es libro del Antiguo Testamento, indicar las principales figuras o profecías de Jesucristo o de la Iglesia. — ¿Cuáles son las más importantes instrucciones contenidas en cada libro, respecto al dogma o la moral, o a la edificación de los fieles? — ¿Señalar el sentido literal o espiritual del libro. — Explicar el lugar más difícil del libro. — Refutar las falsas interpretaciones que han dado los herejes, incrédulos y libertinos. — Decir cuál es el sentido católico, según la Iglesia, santos Padres y Doctores" (Miscelánea, pág. 164-65).

En su áureo libro "El Colegio Instruido" vol. II, pág. 398, señalando los libros imprescindibles para todo eclesiástico que desea tener una cultura digna de su estado, empieza por la Sagrada Escritura y enumera las obras siguientes: "Biblia Sacra — Introductio ad sacram Scripturam, auct. Lamy. — Jansens. — Wouters. — Torres y Amat, en español, en 6 vol. — Scio, en español, en 6 vol. — Tirino, en 3 vol. — Cornelio Alávide. — Concordancias de la Biblia..."

Si tenemos en cuenta que el Beato escribía esto a mediados del siglo pasado, podremos calcular lo que exigiría en nuestros días en que tales estudios han adquirido por doquier nuevo desarrollo y constituyen sin duda uno de los puntos estratégicos del dogma más fieramente combatido por los adversarios.

II) Lo que hizo el Beato para el incremento de los estudios bíblicos.

El Beato Antonio M.ª Claret, ante todo y sobre todo un apóstol de Jesucristo. Doquiera que viese una necesidad urgente trataba de aportar una solución cristiana, aplicando el remedio que su celo y tino práctico le aconsejaban con preferencia. A donde no llegaba su prodigiosa actividad, tan justamente admirada por el actual Soberano Pontífice, trataba de hacer llegar la de sus amigos y colaboradores. En el campo bíblico no pudo el Beato trabajar como un *especialista*, pero su celo apostólico le sugirió varias iniciativas dignas de todo encomio. Citaremos dos solamente: "El Evangelio según S. Mateo y la Biblia S. Vulgatae Editionis".

El santo Evangelio de N. S. Jesucristo según S. Mateo, anota por el Excmo. e Ilmo. Sr. D. Antonio M.ª Claret, arzobispo de Cuba-Barcelona 1859. Lo dedica el Beato Antonio al pueblo fiel en general, como libro, de lectura cotidiana. Recuerda en el prólogo los ejemplos que nos legaron muchos de los primitivos cristianos los cuales en vida y aún después de muertos querían permanecer inseparablemente unidos al Sagrado Texto. Divide el libro en treinta lecturas, añadiendo a los 28 capítulos de S. Mateo, los dos primeros capítulos de los Hechos de los Apóstoles, e ilustrando unos y otros con notas entresacadas de los Santos Padres y de los mejores comentaristas católicos.

La "Biblia Sacra Vulgatae Editionis" que hizo estampar en un solo volumen y a bajo precio, dedicóla a todos los eclesiásticos, con estas palabras con que empieza el prólogo: "Grande, muy grande e imprescindible es la obligación en que te hallas y hallarás, mientras vivieres, de dedicarte asidua y atentamente al estudio de las santas Escrituras..."

La obra personal y típica del Beato en esta edición, además del prólogo con que empieza el libro y de los índices escogidos que van al final del mismo, la constituyen las notas marginales con que señala los pasajes más importantes valiéndose de *guiones y manecitas*

Espigas caídas

1. Del Beato P. Antonio María Claret, cuya Beatificación cumple el primer aniversario en 25 de Febrero de 1935, cábenos bien afirmar haber sido en vida "un diamante genuino de santidad" por Dios mismo primorosamente tallado en rosa. ¿Cuál es, empero, la más vistosa faceta que emerge de tal brillante? No dudaría en aseverar fué su abrasado amor a los prójimos, nacido a su vez del más inflamado aún que sentía a Dios Nuestro Señor.

2. Con la mira de contemplar más a gusto tan hechizadora y gentil faceta, vamos a entresacar de su Vida Apostólica algunos ejemplos, acá y allá recogidos *cual caídas espigas que se levantan del rastrojo*, abandonadas por los Segadores, que son aquí sus Biógrafos.

Primera Espiga

3. Ahí va recogida en el campo mismo de la siembra, esto es, en Figuerola, pueblecito no distante de Valls. Allí es donde se dejaba sentir de largo tiempo atrás pertinaz sequía, que por otra parte se dilataba a todo el contorno. En tales circunstancias fué cuando el Siervo de Dios subió al púlpito, aureolado con aquella fama y buen olor de santidad que la precedía. "Ya lo veis (empezó diciendo), las nubes del cielo muéstransenos esquivas y avaras de la humedad. Dios N. S. presentanos así mismo su rostro enojado por nuestras maldades; pero, hermanos míos, El no se ha olvidado de que es Padre nuestro. Así que humillémonos nosotros de corazón, y pidámosle que eche en olvido nuestras pasadas infidelidades: y ya veréis como pronto nos escucha y se vuelve propicio." Así poco más o menos, según referencia de quien le oyera, iba desgranando su tema el Santo Misionero; cuando he aquí que de pronto exclamó: "Demos gracias a su Majestad, que nos ha escuchado ya. Ahora mismo empieza la lluvia que nos va a dar". Efectivamente salieron del templo, y en tanto que a sus casas dirigíanse presurosos, iban recibiendo las primeras gotas de la lluvia mansa y copiosa que les vino del cielo.

Segunda Espiga

4. La compasión, sin embargo, que al prójimo sentía el Siervo de Dios, subía de punto en tratándose de enfermos; atento siempre a la voz aquella del Juicio final que a los oídos de los justos resonaría: "Enfermo estuve (en la persona del doliente) y vosotros me servisteis."

5. Léanse estos dos ejemplos, cogidos al vuelo de labios, merecedores de toda fe. Aconteció el primero en Falset, provincia de Tarragona, donde a la sazón se hallaba nuestro Beato. Allí

que indican los versículos más útiles para el sagrado ministerio y que aconseja el Beato se aprendan de memoria, a ser posible. Son, sin duda, las tales notas el fruto maduro de muchos años de atenta lectura y de la experiencia personal de su Beato Autor. Acerca del valor exegético y práctico de tales anotaciones, plácenos transcribir un testimonio imparcial y muy valioso del M. I. Sr. Dr. Salvador Tarín, Canónigo de la Sede Metropolitana de Tarragona, y que figura en los procesos de beatificación del Siervo de Dios, con estas palabras: "En mi carrera de canónigo Lectoral y por lo mismo Catedrático de S. Escritura desde 28 a esta parte, he leído varias veces la Biblia publicada por el Venerable y he admirado el acierto en notar gráficamente los pasajes más importantes para la predicación y controversia, en cuyo trabajo descuella, en mi humilde concepto, como un notabilísimo escriturario." (Proc. Contin. de Tarrag. — ses. 26, art. 93, día 9 de Enero de 1905).

Tales son los ejemplos más salientes que nos legara el Apóstol del pasado siglo, amante apasionado como pocos de los estudios bíblicos. ¿Qué su poderosa intercesión nos obtenga de Dios muchos y dignos continuadores de su apostolado y de su actividad portentosa para gloria del mismo Señor, principal autor de los Libros Santos, y para salvación eterna de innumerables almas!

LUIS PUJOL, C. M. F.
Profesor de S. Escritura.

Cervera, 26 de Febrero de 1935.

le vino a encontrar un padre de familia, cuyo hijo enfermaba de unos tumores blancos. Y apenadísimo: "Mire V. R. — le expresé — éste es mi hijo, de que le hablé, y que está tan mal." Pero el Varón de Dios no hizo más que pasar suavemente su mano por la cabeza del niño, diciéndole: "No temas, hijo mío, eso no será nada". Y así fué en verdad que el muchacho luego sanó enteramente.

Tercera Espiga

6. El otro caso tuvo por escenario la Ciudad Condal; donde cierta señora tenía un hijito con los piés torcidos y muy lastimados. A tal grado que habiéndole reconocido el médico, se apresuró por primera medida a vendárselos con toda solícitud; mas ello fué con tan mala suerte, que muy presto aparecieron el uno y el otro gangrenados. Por lo que hubo el Doctor de insinuar a la madre la necesidad perentoria de amputárselos.

Alarmóse la buena madre con esa nueva, si bien que, reaccionando luego después, exclamó: "Antes de recurrir a la operación, voy a consultar a otro médico celestial." Y es así que se encomendó al Siervo de Dios con aquel fervor de espíritu y confianza que deja adivinarse; y al siguiente día ¡lo que puede la Fe! a todos, incluso al médico, fué patente la curación repentina del mal. De arte que hubo el Doctor de confesar: "Verdad es que no tengo yo fe en tales remedios; reconozco, empero, no ser ya precisa la amputación".

Cuarta Espiga

7. Ahora, pues, si de tal suerte conmoviábase las entrañas del Beato Claret a vista de los enfermos del cuerpo ¿cuáles fueran sus estremecimientos incansables con los lisiados del espíritu? Como tierna madre llevábalos, sin olvidarlos nunca, en las entretelas del corazón, a causa del riesgo inminente que corrían de eterna ruina.

Comprenderáse por ende el celo de Apóstol con que daría una de sus incontables Misiones en Vallformosa, comarca de Vilafranca del Panadés. Referíame un buen anciano, muy respetable y discreto, que allí por entonces se hallaba, haber sido aquella santa Misión concurridísima y de efectos prodigiosos. Entre los cuales se destacó la conversión sincera de cierta joven muy profana que llamaban la Rovira. Esta que tanto había dado que hablar por los frecuentes bailes que promovía, pagando incluso dinero a los compañeros de aquellas diversiones mundanales; movió luego, tras la Misión, muy de otra suerte las lenguas, que no se cansaban de alabar a Dios por tal cambio en su vivir.

8. El mismo indicado sujeto agregaba que, en sus pláticas a

las señoras, exponía el Beato el caso histórico de una muchacha, tan neciamente prendada de su moño, que para evitar se le descompusiera y poder con él a la mañanita acercarse a la Camuñión, se había pasado sentada en una silla todas las horas de la noche.

Quinta Espiga

9. Más admirable aún y más famoso que el anterior fué el milagro de la gracia, obrado por nuestro Apóstol en la Villa coronada, con ocasión de unos Santos Ejercicios dirigidos a las señoras. Como sea que una dama de las más encopetadas, esposa de un Ministro y gran Político, era tristemente el ludibrio de Luzbel por su inmodestia en el vestir y por su asiduidad a todos los espectáculos en el baile y el teatro.

Gran merced de Dios fué tener unas buenas amigas, que mucho la querían en el divino Corazón. Así que no cesaban de invitarla a los Ejercicios Espirituales, que con éxito notable estaba dando el Confesor de la Reina, desvaneciéndole de pasada todas las preocupaciones de mundo. Es lo cierto que tan buena mañana se dieron con ella y tales facilidades le brindaron para no estar en el Templo más que el tiempo indispensable en que hablará el gran Misionero, que al cabo cedió a sus compañeras. Pero ¡Señor! qué emoción santa se apoderó de su espíritu, en cuanto empezó a desbordarse el torrente de inspirada elocuencia del Predicador! Constituía el tema del sermón aquel día la Conversión de la Magdalena; y nuestra improvisada oyente no hacía más que llorar durante la instrucción. Cada palabra del Varón de Dios era una saeta para su alma dolorida. El resultado fué su cambio de vida decisivo y total. Pues la que hasta entonces trajera en su corazón todo un mundo de vanidades fué, después de los Ejercicios, Templo vivo y adornado del Espíritu Santo; y para las demás ejemplar constante de piedad y edificación por su modestia, frecuencia de Sacramentos y toda suerte de obras de misericordia.

Conclusión

10. Al llegar aquí y revolver en la mente tales y tamaños prodigios de la Gracia, operados en las almas por el Siervo de Dios, espontáneamente fluyen de los labios las palabras del Rey Profeta: "Mirabilis Deus in Sanctis suis". ¡Cuán maravilloso es Dios en sus Santos!

Con razón había tomado por su divisa: *La Caridad de Cristo nos apremia*. Caritas Christi urgent nos. (II Cor. V. 14). Ni es de extrañar se le cayerana las veces expresiones como esta (según lo oímos a quien se les había escuchado): "¡Ah! Cuando reflexiono sobre la desgracia eterna de tantas almas que se condenan, quisiera ir de pueblo en pueblo y de ciudad en ciudad enseñando, predicando y exhortando a todos; por si respiertan tantos pecadores adormecidos que caminan, sin parar mientes, a la eterna desventura."

RAMON CASALS, C. M. F.
Cervera, 15 Enero 1935.

Tallers Tipogràfics Suc. de
Torres y Virgili, Julià Nougués,
14. — Teléfono 1.625. Tarragona

NOTAS LOCALES

FESTIVAL DE LA CRUZ ROJA
El lunes celebrará esta entidad un festival benéfico que promete verse muy concurrido.
El programa a base de unos números que ejecutará un grupo de niños ha despertado vivo interés, siendo esta la razón poderosa por la cual los socios y filántropos se proponen asistir al acto.

LA CUARESMA EN NUESTRA SEO

Se ha encargado de la predicación de los sermones de cuaresma en nuestra santa iglesia Catedral, el Rdo. P. Isidro Grifol, S. J.

CEDULES PERSONALS

Es recorda als senyors habilitats de totes les dependències oficials i particulars i als veïns d'aquesta ciutat que encara no han retirat les cèdules personals, que el dia darrer d'aquest mes, fineix definitivament el termini voluntari de cobrament del dit impost.

LO QUE DICE EL COMISARIO DELEGADO DE LA GENERALIDAD

El comisario delegado de la Generalidad, don Emilio Vila, ha manifestado en relación con la pregunta que los periodistas formularon al gobernador general señor Portela, y que ha publicado la prensa barcelonesa, que, durante su gestión al frente de esta Comisaría no ha destituido ningún Ayuntamiento, por la sencilla razón de que no tiene atribuciones para hacerlo, y, por otra parte, por no habersele presentado ocasión alguna en que el cumplimiento del deber le obligara a solicitarlo de la autoridad que puede hacerlo.

La Casa dels GUANTS

Ha rebut la "Casa Coca" un assortit complet de guants en pell i llana per a la present temporada.

Garantia en les qualitats i economia en els preus.

CASA COCA

Comte de Rius, 7 - Tarragona

DE VISITA

Ayer a mediodía visitó al alcalde gestor señor Ramas, el presidente de la Cámara de Comercio, don Manuel Vilar, tratando del proyecto de obras a realizar para remediar en lo posible el paro obrero. Conviniere que únicamente serán empleados y por riguroso turno los obreros que lleven más de dos años de residencia en nuestra ciudad y que no perciban subsidio de clase alguno.

NOTES OFICIOSES

De la Oficina municipal de Turisme

Diumenge, dia 3 de març, excursió colectiva al monestir de Santes Creus. La sortida s'efectuarà a les nou en punt del matí dels baixos del nostre Ajuntament per estar de retorn a la una del mig dia. El preu del tiquet, comprés la propina del guia del monestir, 450 pessetes per persona. Les reserves de seients, a l'Oficina municipal de Turisme.

L'Oficina Tchechoslovaque et de Transports "Cedok" de Praga, representant oficial de la nostra oficina i de Tarragona a l'acapital de Txecoslovàquia, està portant a terme una intensíssima propaganda de la nostra ciutat a Praga per tal de poder fer vindre dintre del present any turistes txecoslovacs a la nostra ciutat, els quals tots els demés anys visitaven Espanya

A MADRID

En breve marchará a Madrid el alcalde gestor señor Ramas, acompañado de una comisión de representaciones de las fuerzas vivas, con el objeto de gestionar la resolución de diversos asuntos de interés para nuestra ciudad.

PROPIETARIOS

Dispongo de importante capital para invertir en préstamos.

Informará

Augusto Serres

CORREDOR DE FINCAS

TELEFONO 1352

CARRETERA BARCELONA núm. 49

DETENCION

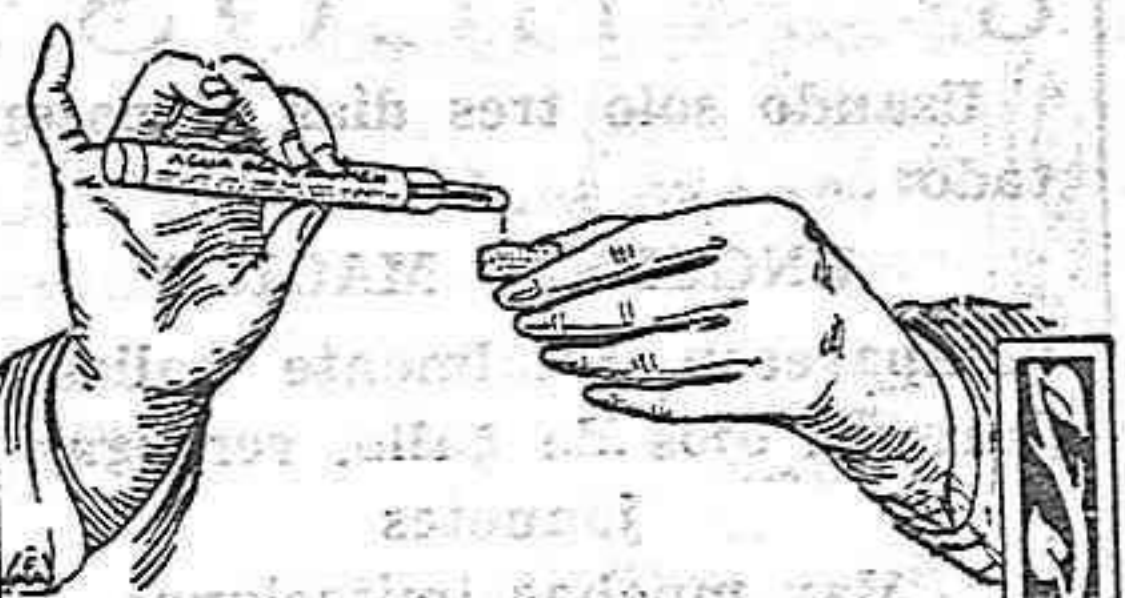
En la carretera de Vinaroz ha sido detenido Juan García, de San Carlos de la Rápita, autor de un robo de 8.000 naranjas, cometido en la finca "Mas Sevil", propiedad de don Eulogia Querol.

RESTAURANT BUENSUCESO

CALLE BUENSUCESO, NUMS. 6 y 8, al lado de la Rambla de Canaletas y muy cerca de la Plaza de Cataluña. Se sirve a la carta a todas horas.

RINA

En la Cava riñeron los vecinos Isabel y Sebastián Tomás Matas y Generoso Galó, resultando todos con diversas lesiones.

AGUA DEL CARMEN DE LOS CARMELITAS DESCALZOS DE TARRAGONA

es un antiespasmódico de eficacia inmediata en los

DESMAYOS, SÍNCOPES, DESVANECIMIENTOS, ATAQUES NERVIOSOS, etc

Dosis. Unas gotas en un terrón de azúcar. Fricciones en las sienes y nariz, y pasada la crisis una cucharadita en media taza de caldo, café o agua azucarada

Al comprarla hay que tener la precaución de pedir que sea de los CARMELITAS DESCALZOS DE TARRAGONA cuyo nombre va impreso en las etiquetas y grabado en relieve en las botellas

DE VENTA EN FARMACIAS, DROGUERIAS Y CENTROS DE ESPECIFICOS

AVISO

¿Quiere Vd. saborear un vermouth inmejorable con toda garantía de autenticidad?

EXIJA UN BOTELLIN

MARTINI & ROSSI

ELABORADO TOTALMENTE CON VINOS ESCOGIDOS DE TARRAGONA. LO ENCONTRARA EN EL

Café Europa

EN LOS TAPONES HALLARA CON FRECUENCIA MONEDAS DE ORO Y PLATA

Cuideu-vos l'estómac perquè és la base de la vostra salut

Jo vaig patir com vos, però em va curar el

DIGESTÓNICO

del Dr. Vicente

ESVEN A LES FARMACIES

DE SOCIEDAD

Ayer, con la muerte del justo, confortada con los Santos Sacramentos y la bendición Apostólica entregó su alma a Dios, la virtuosa señora doña Carmen Mas Segú, amantísima esposa de nuestro buen amigo, don Ignacio Gabriel. Modelo de madres y esposas, caritativa y amable, ha dado pruebas durante su larga y dolorosa enfermedad, de una resignación y fortaleza admirables, de temple sólidamente cristiano.

A sus afligidos esposo, hijos y demás familia, patentizamos nuestro más sentido pésame, a la vez que rogamos encarecidamente a nuestros lectores una oración por el eterno descanso de la ejemplar finada.

Ayer se verificó el acto de trasladar a su última morada el cadáver del bondadoso caballero, don Juan Antón y Solé, fallecido a la avanzada edad de 63 años. Reciban sus apenados hijos y familiares nuestro más sentido pésame.

COMITE LOCAL DEL "SEGELL PRO INFANCIA"

Havent finit el dia 20 del present mes el període de venda del "Segell Pro Infancia", es recomana i s'agrairà a totes les entitats i escoles que han rebut lots del referit segell, tinguin la bondat de passar a liquidar-los a l'Oficina municipal, Negociat d'Acció Social i Treball, per tot el que resta de mes.

Tarragona, 23 de febrer de 1935.
—Par A. del C. L.— El secretari Timoteu Zanuy.

Companyia Trasmèditerrània

Línia de Balears

Servei RAPID i REGULAR, correu i passatge. Motonau. Camarots de luxe.

TARRAGONA a PALMA els dimecres, a les 20 hores.

PALMA a TARRAGONA els dimarts a les 20 hores.

Servei per a MAHO i IBIZA

Línia ràpida de passatge i càrrega per a AFRICA i CANARIES.

Sortida quinzenal de TARRAGONA per a VALENCIA, ALACANT, CARTAGENA, ALMERIA, MALAGA, CEUTA, CADIX, LA PALMA, TENERIFE, LES PALMES.

Coneixement directe per a FERNANDO POO.

Per a informes els consignataris

Fills de J. Vilà Granada

TELEFON 1243

C. JAUME I

TARRAGONA

Direcció telegràfica telefònica VILAGRANADA

Al públic

Tenim l'honor de anunciar-li la propera inauguració de la seva fàbrica de

Gaseoses i Sifons

en aquesta ciutat.

Conferencias telegráficas

UNA ENMIENDA DE LOS REGIONALISTAS

La minoría regionalista ha presentado una enmienda al dictamen sobre proyecto de ley de arrendamientos

rústicos, sosteniendo el régimen de libertad de contratación en el asunto de aparcerías y la preferencia de los usos y costumbres locales sobre la fórmula de la ley.

Esta enmienda, según manifestó un miembro de dicha minoría, ha sido aceptada en espíritu por la Comisión.